ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)

3 декември 2008 година *

По дело T-227/06

RSA Security Ireland Ltd, установено в Shannon (Ирландия), за което се явяват г-н B. Conway, barrister и г-жа S. Daly, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н X. Lewis и г-жа J. Hottiaux, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Регламент (ЕО) № 888/2006 на Комисията от 16 юни 2006 година относно класиране на определени стоки в Комбинираната номенклатура (ОВ L 165, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 20, стр. 136)

* Език на производството: английски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona (докладчик) и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Правна уредба

Комбинирана номенклатура

1 За целите на прилагането на Общата митническа тарифа, както и за улесняване на въвеждането на статистиката на външната търговия на Общността и на други общностни политики относно вноса или износа на стоки, с приемането на Регламент (ЕИО) № 2658/87 от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256, стр. 1;

Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент за Комбинираната номенклатура“) Съветът установява пълна номенклатура на стоките, предмет на операции по внос или износ в Общността (наричана по-нататък „Комбинираната номенклатура“ или „КН“). Тази номенклатура се съдържа в приложение I към посочения регламент.

2 За да осигури еднаквото прилагане на Комбинираната номенклатура в Общността, с помощта на комитет, съставен от представители на държавите членки (Комитет по митническия кодекс), Комисията може да приеме определен брой мерки, които са изброени в член 9 от Регламента за Комбинираната номенклатура. Сред тези мерки е по-специално възможността на Комисията да приема регламенти за тарифно класиране на особени стоки в Комбинираната номенклатура (член 9, параграф 1, буква а), първо тире от Регламента за Комбинираната номенклатура).

3 Към момента на приемането на Регламент (ЕО) № 888/2006 на Комисията от 16 юни 2006 година относно класиране на определени стоки в Комбинираната номенклатура (ОВ L 165, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 20, стр. 136, наричан по-нататък „обжалваният регламент“) тарифни позиции 8470, 8471 и 8543 от Комбинираната номенклатура са формулирани, както следва:

— позиция 8470: „[с]метачни машини и машини джобен формат, имащи сметачни функции, с възможности за записване, възпроизвеждане и онагледяване на информацията; счетоводни машини, пощообработващи машини с устройство за сумиране, машини за автоматично издаване на билети и подобни машини, съдържащи сметачно устройство; автоматични регистриращи касови апарати […]“,

— позиция 8471: „[а]втоматични машини за обработка на информация и техните устройства; магнитни или оптични четци, машини за записване на инфор-

мация върху носители в кодова форма и машини за обработка на тази информация, неупоменати, нито включени другаде“,

— позиция 8543: „[е]лектрически машини и апарати със специфична функция, неупоменати, нито включени другаде в настоящата глава“.

Обвързваща тарифна информация

4 Съгласно член 11, параграф 1 и член 12 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“), съответно изменен, икономическите оператори могат да получат обвързваща тарифна информация (наричана по-нататък „ОТИ“) от митническите органи. Става въпрос за информация за тарифно класиране на определени стоки, която обвързва тези органи по отношение на молителя и/или титуляра на ОТИ.

5 Член 12 от Митническия кодекс гласи:

„1. При писмено заявление и в съответствие с процедурата на комитета, митническите органи издават [ОТИ] или обвързваща информация за произход.

[…]

4. Обвързващата информация е валидна за срок от шест години, в случая на тарифи […]

5. Обвързващата информация престава да е валидна:

а) в случаите на тарифна информация:

i) когато бъде приет нов регламент и информацията вече не съответства на разпоредбите му;

[…]

Датата, на която обвързващата информация престава да е валидна за случаите, цитирани в [подточки] i) и ii), е датата на публикуване на въпросните мерки […];

[…]

6. Титулярът на обвързващата информация, която престава да е валидна съгласно параграф 5, буква а), [подточка] ii) или iii), или буква б), [подточка] ii) или iii), може да използва тази информация за срок от шест месеца от датата на [това] публикуване или [това] уведомление, при условие че е сключил обвързващи договори за покупката или продажбата на въпросните стоки въз основа на

обвързващата информация, преди приемане на тази мярка. В случаите на продукти, за които е представено удостоверение за внос, износ или за предварително определяне при извършване на митническите формалности, срокът от шест месеца се заменя със срока на валидност на удостоверението.

В случая по параграф 5, буква а), [подточка] i) и буква б), [подточка] i), регламентът […] може да определя срок, за който първата алинея ще се прилага.

[…]“.

6 Член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Митническия кодекс (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), съответно изменен, гласи:

„В случая на [ОТИ] митническите органи на държавите членки без забавяне предават на Комисията следното:

а) копие от заявлението за [ОТИ] […];

б) копие от съобщената [ОТИ] […]

[…]

Това предаване става по електронен път.“

7 Член 9, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 гласи:

„При наличие на различна обвързваща информация:

— по своя инициатива или по молба на представител на държава членка, Комисията вписва този въпрос в дневния ред на Комитета за обсъждане на първото му заседание през следващия месец, или при невъзможност, на следващото заседание,

— в съответствие с процедурата на Комитета Комисията приема мерки, за да осигури еднаквото прилагане на номенклатурата […], при първа възможност и най-късно до шест месеца след посоченото в първо тире заседание.“

Обстоятелства, предхождащи спора

8 Жалбоподателят RSA Security Ireland Ltd е дружество, учредено съгласно ирландското право, което произвежда, внася и пуска в продажба в рамките на Европейската общност устройство за защита, наречено „RSA SecurID authenticator“, под две основни форми, едната от които се нарича „кредитна карта“, а другата — „key fob“.

9 На 8 февруари 2001 г. по заявление на жалбоподателя Irish Revenue Commissioners (ирландски данъчни и митнически органи, наричани по-нататък „IRC“) издават ОТИ, според която неговият продукт е класиран в подпозиция 8473 30 10 00 от Комбинираната номенклатура. В посочената ОТИ продуктът е описан по следния начин: „[Става въпрос за] защитен механизъм за операции в Интернет, [който] се състои от дисплей с течни кристали (LCD), от печатна платка, от микроконтролер/електронна сглобка, от кондензатори и от батерия. Всички [тези] части […] са затворени в пластмасов корпус“.

10 На 1 декември 2003 г. IRC уведомяват жалбоподателя, че Комитетът по митническия кодекс, отдел „Тарифна и статистическа номенклатура“ (наричан по-нататък „Комитет по номенклатурата“) е решил, че продуктът трябва да бъде класиран правилно съгласно код по КН 8543 89. Така, за да се съобразят с решенията на посочения комитет, IRC оттеглят ОТИ от 8 февруари 2001 г., като оттеглянето поражда незабавно действие, и на 8 април 2004 г. я заменят с друга ОТИ, според която разглежданият вид устройство е класиран в тарифна подпозиция, която съответства на код по КН 8543 89 95 99. В новата ОТИ продуктът е описан по следния начин: „[Става въпрос за] защитно устройство за компютър, [което] се състои от LCD, електронна сглобка и батерия, затворени в пластмасов корпус или оформени като кредитна карта. Когато е програмирано, то предоставя защита на достъпа до компютърна система в момента на връзката, като идентифицира и потвърждава самоличността на ползвателя.“

11 Тъй като митническата ставка за позиция 8543 е значително по-висока, отколкото за позиция 8473, жалбоподателят подава жалба срещу класирането на IRC пред Revenue Appeal Commissioners (ирландски органи по обжалването в областта на данъчното и митническото право, наричани по-нататък „AC“).

12 С решение от 10 октомври 2005 г. AC уважават жалбата, като решават, че по силата на правилата за тълкуване и класиране от Митническия кодекс правилното класиране на разглеждания продукт трябва да се определя предвид обективните му характеристики и качества, по-конкретно предвид това, че с него

се изчисляват и онагледяват екстраполирани числа. Така АС решават, че продуктът трябва да бъде класиран в качеството му на сметачна машина, която попада в позиция 8470 10 00 00.

13 Доколкото вследствие на решението на АС издадената на 8 април 2004 г. ОТИ престава да бъде валидна, IRC уведомяват Комисията за това. Впоследствие IRC решават да не обжалват това решение пред Superior Courts of Ireland (висшите юрисдикции на Ирландия). В резултат на това решението на АС относно класирането на разглеждания продукт става окончателно по ирландското право.

14 Поради това жалбоподателят иска от IRC възстановяването на изплатените порано митнически сборове за внесените въз основа на ОТИ от 8 април 2004 г. стоки. С писмо от 27 октомври 2005 г. IRC оттеглят официално посочената ОТИ в съответствие с решението на АС от 10 октомври 2005 г., според което продуктът е класиран в позиция 8470 10 00 00.

15 На 15 ноември 2005 г. Комисията изпраща до Комитета по номенклатурата писмото на IRC относно „тарифното класиране на компютърно устройство за защита, наречено „authentificateur SecurID“ (digipass)“. Това заявление е разглеждано в няколко заседания на комитета.

16 С писмо от 9 март 2006 г. IRC уведомяват жалбоподателя, че Комитетът по номенклатурата е обсъдил оттеглянето на ОТИ вследствие на решението на АС от 10 октомври 2005 г. и че след одобрението на проект на текст от Комитета по номенклатурата Комисията накрая е приела регламент, съгласно който разглежданият продукт е класиран в подпозиция 8543 89 97 от Комбинираната номенклатура. С електронно писмо от 23 юни 2006 г. IRC уведомяват

жалбоподателя за публикуването на обжалвания регламент, като посочват, че става въпрос за релевантния регламент, на който те са се позовали в посоченото писмо от 9 март 2006 г.

17 Приложението към обжалвания регламент установява по следния начин класирането на спорния продукт:

Описание на стоките	Класиране (код по КН)	Мотиви
(1)	(2)	(3)
Устройство за защита, предназначено за получаване на достъп до записи, съхранявани на автоматична машина за обработка на информацията (АМОИ). Състои се от дисплей с течни кристали, електронна сглобка и батерия, затворени в пластмасов корпус. Може да бъде сложено на ключодържател. Устройството генерира поредица от шест цифри, специфична за определения потребител и му позволява достъп до записите, съхранени на АМОИ. Устройството не може да бъде свързвано към АМОИ и работи независимо от такава машина.	8543 89 97	Класирането се определя от разпоредбите на общи правила 1 и 6 за тълкуване на Комбинираната номенклатура, както и от текстовете на кодове по КН 8543, 8543 89 и 8543 89 97. Устройството не се класира в позиция 8470, защото не позволява ръчно въвеждане на данни, нито изпълнява сметачна функция по смисъла на тази позиция (вж. обяснителните бележки от ХС относно тази позиция). То не се класира в позиция 8471, защото не е свободно програмируемо според изискванията на потребителя (виж бележка 5 (A) (a)(2) към глава 84), нито е единица на автоматична машина за обработка на информацията, тъй като не се свързва към нейната централна единица за обработка (виж бележка 5(B)(b) към глава 84). Устройството се класира в позиция 8543, защото представлява електрически апарат със специфична функция, неупоменат, нито включен другаде.

18 Съгласно член 3 от Регламента последният влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз,* а именно на 7 юли 2006 г.

19 С писмо от 11 август 2006 г. в отговор на заявлението за информация, подадено от жалбоподателя на 8 август 2006 г., IRC потвърждават, че обжалваният регламент е класирал „RSA SecurID authenticator в позиция 8543 89 97“, като посочват също, че считано от датата на влизането му в сила, той отменя решението на АС от 10 октомври 2005 г. и се прилага за разглеждания продукт както под формата „key fob“, така и под формата „кредитна карта“.

Производство и искания на страните

20 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 25 август 2006 г.

21 С акт, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 ноември 2006 г., Комисията прави възражение за недопустимост на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Жалбоподателят представя своето писмено становище по възражението на 8 януари 2007 г.

22 В своето възражение за недопустимост Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

23 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли възражението за недопустимост,

— при условията на евентуалност да не се произнася по посоченото възражение до приемането на решение по същество,

— да отмени обжалвания регламент на основание, че съгласно него продуктът му не е класиран в Комбинираната номенклатура предвид обективните му характеристики и качества,

— при условията на евентуалност да отмени обжалвания регламент, тъй като той е приет въз основа на злоупотреба с власт и/или на нарушение на съществени процесуални правила от Комисията,

— да установи, че продуктът, който по естеството си е автоматична машина за обработка на информация, трябва да бъде класиран в позиция 8471 от Комбинираната номенклатура,

— при условията на евентуалност да установи, че съществената характеристика на продукта е специфичният му капацитет да генерира и осъществява математически изчисления, уточнени от ползвателя в момента на закупуването, и поради това той трябва да бъде класиран като сметачно устройство в позиция 8470 от Комбинираната номенклатура,

— да обяви, че съществената характеристика на продукта не е тази на защитно устройство или на устройство за даване на достъп до записи, съхранявани в автоматична машина за обработка на информация или по друг начин,

— да разпореди възстановяването на митните сборове, изплатени от него на основание внасянето на продукта в рамките на Общността, считано от влизането в сила на обжалвания регламент, както и заплащането на свързаните с тези сборове лихви,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

24 В рамките на процесуално-организационните действия с писмо от 4 март 2008 г. Първоинстанционният съд отправя писмен въпрос до Комисията, като я приканва също да представи определени документи. Комисията изпълнява тези искания в определените срокове.

От правна страна

25 По смисъла на член 114 от Процедурния правилник по молба на една от страните Първоинстанционният съд може да се произнесе по възражение за недопустимост, без да пристъпва към разглеждане на делото по същество. В съответствие с параграф 3 от същия член производството преминава в устна фаза, освен

ако Първоинстанционният съд не реши друго. В случая Първоинстанционният съд смята, че въз основа на проверката на документите от преписката по делото разполага с достатъчно данни, за да се произнесе по молбата, без да пристъпва към устната фаза.

Доводи на страните

26 Комисията твърди, че жалбоподателят не е лично засегнат от обжалвания регламент.

27 Тя напомня на първо място, че според съдебната практика жалба, подадена от частноправен субект, не е допустима, когато е насочена срещу регламент с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО. Тя по-конкретно изтъква, че съгласно постоянната съдебна практика операторите не са лично засегнати от регламентите за тарифно класиране на стоките в Комбинираната номенклатура и жалбите им срещу тези регламенти са отхвърлени като недопустими.

28 От друга страна, делото Sony Computer Entertainment Europe/Комисия, което е в основата на Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. (T-243/01, Recueil, стр. II-4189, наричано по-нататък „Решение по дело Sony"), било единственото, в което оператор е разглеждан като лично засегнат от регламент за тарифно класиране, и то с оглед на съществуването на четири свързани фактора. „Изключителните обстоятелства" по това дело не били установени в достатъчна степен в настоящия случай, за да може да се стигне до същото заключение.

29 По отношение на първия фактор, а именно на обстоятелството, че в основата на регламента, разглеждан по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение, е стояло подадено от дружеството Sony заявление за ОТИ и че никой друг продукт, с изключение на неговата конзола за игри, не е демонстриран или обсъждан по време на процедурата, в резултат на която е приет посоченият регламент (Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, точки 64—66), Комисията счита, че в настоящия случай може да му бъде придадено минимално или никакво значение, тъй като процедурата, в резултат на която се приема регламент за тарифно класиране, винаги се образува поради трудности, свързани с класирането на даден продукт. Освен това, както жалбоподателят признал в своята жалба, въпросният продукт не бил конкретно разгледан от Комитета по номенклатурата и не били представени никакви снимки на този продукт. Нещо повече жалбоподателят признал също, че посоченият комитет е взел предвид положението на сходен продукт, „Digipass“, който по-рано е класиран в същата позиция.

30 По отношение на втория фактор, а именно на обстоятелството, че Sony е единственият оператор, чието правно положение е засегнато от разглеждания регламент за класиране, който оказал влияние върху изхода от спора на национално равнище (Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, точки 68 и 69), Комисията отбелязва, че жалбоподателят не е доказал съществуването на спор във връзка с класирането на разглеждания продукт, с който са сезирани националните юрисдикции и чието разрешаване зависи от обжалвания регламент. Освен това жалбоподателят не бил единственото предприятие, засегнато от обжалвания регламент, както той сам признава в жалбата си, тъй като поне четири различни предприятия можели да произведат и да пуснат в продажба продукти, чиито характеристики са или сходни, или много сходни с тези на продукта на жалбоподателя, и всички са можели да бъдат засегнати от посочения регламент. В това отношение, въпреки че размяната на кореспонденция с ирландските власти, приложена към жалбата, доказвала несъмнено, че обжалваният регламент е приложим за неговия продукт, тя все пак не доказвала, че само неговият продукт е засегнат от посочения регламент.

31 По отношение на третия фактор, а именно на обстоятелството, че по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение, разглежданият регламент се отнася конкретно до продукта на жалбоподателя, като се има предвид, че към него е приложена снимка на продукта с логото „Sony“ и че към момента на влизане в сила на посочения регламент не съществуват други продукти с идентични характеристики (Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, точки 71—74), Комисията счита, че той не е налице в настоящия случай. Всъщност

обжалваният регламент не съдържал никаква снимка на спорния продукт, нито позоваване на лого, на патент, на търговска марка или на друго право на собственост, с което жалбоподателят разполага. От друга страна, жалбоподателят не твърдял нито че е притежател на патентите, които съдържали описание на спорния продукт и извлечения от които се съдържали в преписката, нито че обжалваният регламент оказвал каквото и да е влияние върху предоставените с тях права. Накрая Комисията счита, че описанието на продукта, съдържащо се в колона 1 от приложението към обжалвания регламент, е родово и основано на техническите характеристики и свойства на разглежданите стоки, както и на изложените в колона 3 към приложението мотиви, и че от това описание не можело да се заключи, че то се прилага само за продукта на жалбоподателя, който впрочем не е твърдял или доказал противното.

32 По отношение на четвъртия фактор Комисията подчертава, че за разлика от Sony, който е единственият оторизиран вносител на продукта, класиран в регламента, разглеждан в Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, жалбоподателят не твърди, че е единственият оторизиран вносител на разглеждания продукт.

33 Комисията накрая приема, че в настоящия случай не е приложимо никое от изключителните обстоятелства по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение. Следователно обжалваният регламент трябвало да се определи като мярка с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО. Ето защо жалбоподателят не бил лично засегнат от този регламент. Освен това Комисията напомня, че според съдебната практика регламентът за тарифното класиране е приложим по аналогия, доколкото разглеждането на определен продукт от Комитета по номенклатурата засяга не само въпросния продукт, но и идентичните или сходни продукти.

34 На последно място, Комисията отбелязва, че решение за недопустимост на жалбата не би лишило жалбоподателя от съдебна закрила, тъй като той може да се позове на незаконосъобразността на обжалвания регламент в подкрепа на жалба, подадена пред национален съд срещу национален акт по прилагане.

35 Жалбоподателят отхвърля доводите на Комисията и счита, че обжалваният регламент го засяга лично поради фактическо положение, което го разграничава от всеки друг оператор.

36 Той твърди, че съгласно Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197, наричано по-нататък „Решение по дело Plaumann“) няколко конкретни фактора могат да направят неговото положение по-особено.

37 На първо място, АС уважили жалбата му срещу тарифното класиране на разглеждания продукт съгласно ОТИ от 8 април 2004 г., което довело до оттеглянето на последната.

38 На второ място, решението на АС станало окончателно съгласно ирландското право, доколкото след консултиране с Комисията IRC решили да не упражняват правото си да обжалват това решение.

39 На трето място, административната процедура, проведена от IRC и от Комисията в резултат на решението на АС, била образувана именно по повод на разглеждания продукт.

40 На четвърто място, писмата на IRC, адресирани до жалбоподателя (вж. точки 16 и 19 по-горе), доказвали по несъмнен начин, че обжалваният регламент бил съставен с конкретната цел да не се приложи решението на АС за тарифното класиране.

41 На пето и последно място, жалбоподателят бил единственото предприятие, което постигнало посредством правно средство за защита отмяната на ОТИ, свързана с неговия продукт, и което поради това се ползвало от по-благоприятно тарифно класиране — класиране, което става невалидно с приемането на обжалвания регламент.

42 Жалбоподателят твърди също, че макар да изглежда, че обжалваният регламент съдържа общи и абстрактни формулировки, той не можел да се разглежда само като мярка с общо приложение, която се прилага за обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категории лица, предвидени общо и абстрактно. Характерът на участието на Комисията в решението за отказ на IRC от жалбата им срещу решението на АС и начинът, по който е формулиран обжалваният регламент, както и приемането му, свидетелствали за факта, че той представлява мярка, с която съзнателно се цели отмяната на решението на АС и следователно на ОТИ, издадена от IRC в резултат на това решение. В крайна сметка обжалваният регламент бил просто прикрито решение.

43 По-нататък жалбоподателят се позовава на делото, по което е прието Решение на Съда от 18 май 1994 г. по дело Codorníu/Съвет (C-309/89, Recueil, стр. I-1853, наричано по-нататък „Решение по дело Codorníu“), като жалбоподателят по това дело е счетен за лично засегнат, тъй като, от една страна, имал законно право да използва графична марка, регистрирана преди приемането на разглеждания регламент, а от друга страна, последният бил пречка за това той да се ползва от всички права върху своята марка. В настоящия случай жалбоподателят се намирал в аналогично положение с това на дружеството Codorníu, тъй като въз основа на решение на АС доказал, че има законно право на особено тарифно класиране — законно право, чиято изменение се целяло с обжалвания регламент.

44 Освен това направеният от Комисията анализ на понятието за лице, което е „лично засегнато“, бил дотолкова погрешен, че негласно приравнявал това понятие на понятието „единствено засегнато“ лице. Както обаче било видно от делото, което е в основата на Решение по дело Codorníu, точка 43 по-горе, обстоятелството, че други производители в Общността, евентуално притежатели на марки, били засегнати по сходен начин от разглеждания регламент, не попречило на Съда да заключи, че Codorníu е доказало, че е пряко и лично

засегнато от него. Поради това Съдът не постановил, че спорният регламент трябва да засяга Codorníu конкретно и изключително, за да му бъде признато правото да подаде жалба за отмяна.

45 Жалбоподателят подчертава, че съдебната практика, на която се позовава Комисията, не е релевантна. Фактическите обстоятелства по делата, които са в основата на Решение на Съда от 6 октомври 1982 г. по дело Alusuisse/Съвет и Комисия (307/81, Recueil, стр. 3463) и Решение на Съда от 14 февруари 1985 г. по дело Casteels/Комисия (40/84, Recueil, стр. 667), както и на Определение на Първоинстанционния съд от 29 април 1999 г. по дело Alce/Комисия (T-120/98, Recueil, стр. II-1395) и на Определение на Пъровинстанционния съд от 30 януари 2001 г. по дело Iposea/Комисия (T-49/00, Recueil, стр. II-163), всъщност били съвсем различни от тези по настоящото дело.

46 По-нататък жалбоподателят счита, че направеното от Комисията тълкуване на Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, е погрешно, доколкото с него се цели допустимостта на жалбата за отмяна на регламент за тарифно класиране да се постави в зависимост от наличието на четирите комбинирани фактора. Това дело, напротив, трябвало да се разбира в смисъл, че наличието на четирите фактора е довело до това чрез прилагане на критериите, изведени в Решение по дело Plaumann, точка 36 по-горе, Първоинстанционният съд да заключи, че Sony е лично засегнато.

47 Жалбоподателят оспорва също основателността на доводите на Комисията, свързани с четирите откроени от нея фактора. По отношение на първия фактор той подчертава, че фактическият контекст на настоящото дело не може да бъде пренебрегнат при преценката на действията на Комисията в хода на процедурата, довела до приемането на обжалвания регламент, тъй като тя имала намерение да му откаже тарифното класиране, решение за което били взели АС. Този аспект от фактическия контекст, с всички настъпили между Комисията и IRC взаимодействия, по-специално доказвал, че обжалваният регламент всъщност е прикрито решение, което определяло жалбоподателя като лично засегнат.

48 В това отношение жалбоподателят оспорва твърдението на Комисията, според която липсата на лично засягане на жалбоподателя се установява с факта, че нито разглежданият продукт, нито снимките на продукта, нито документите, свързани с патента за него, са разгледани конкретно от Комитета по номенклатурата. Напротив, такава липса на внимание към неговия продукт свидетелствала за липса на добро администриране в хода на процедурата по приемане на обжалвания регламент. Както било видно от кореспонденцията между жалбоподателя и IRC, членовете на Комитета по номенклатурата, както и самата Комисия съзнавали, че основният предмет на тяхната дейност бил разглеждането на направеното от АС тарифно класиране на продукта с оглед на това, че този въпрос е поставен пред тях от IRC в резултат на решението на АС. В заключение самото обстоятелство, че правото на жалбоподателя да се ползва от тарифно класиране в резултат на решението на АС изрично се отхвърляло с обжалвания регламент, позволявало разграничаването му от другите оператори.

49 По отношение на втория фактор жалбоподателят счита, че твърдението на Комисията за липсата в настоящия случай на спор във връзка с класирането на разглеждания продукт, с който са сезирани националните юрисдикции и чието решаване зависи от обжалвания регламент, не е релевантно с оглед на въпроса за допустимостта на жалбата му.

50 Освен това той счита, че твърдението на Комисията, според което за разлика от Sony той не е единственият оператор, чието правно положение е засегнато от обжалвания регламент, свидетелствало за неправилно разбиране на Решение по дело Sony, точка 28 по-горе. Всъщност както и по делото Sony, от една страна, жалбата на жалбоподателя, подадена срещу издадена от националните митнически органи ОТИ, била уважена, а от друга страна, благоприятното тарифно класиране, предоставено от националната юрисдикция, било отменено и заменено с обжалвания регламент. Поради това жалбоподателят бил единственото предприятие, чието правно положение било засегнато от приемането на този регламент.

51 От друга страна, правното положение на другите предприятия, които могат да произвеждат и да пускат в продажба продукти, които биха могли да бъдат засегнати от обжалвания регламент, не било засегнато от него. Всъщност за

разлика от жалбоподателя тези предприятия в никакъв случай не получили конкретното право да внасят продуктите си в Общността под тарифна позиция 8470. Поради това правното им положение било аналогично на това на другия оператор, споменат в точка 70 от Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, за когото е издадена ОТИ във връзка с продукт, сходен с PlayStation®2, според оспорваната от Sony тарифна позиция, а не според тази, която била определена за него от VAT and Duties Tribunal (съд с правомощия в областта на ДДС и на таксите по регистрациите, Обединено кралство).

52 По отношение на третия фактор жалбоподателят счита, че значението, което Комисията отдава на факта, че обжалваният регламент не съдържа снимки на продукта, нито други преки и непреки позовавания на неговото лого, на неговия патент или на търговската му марка, е още едно изопачаване на заключенията, направени от Първоинстанционния съд в Решение по дело Sony, точка 28 по-горе. Всъщност по делото, което е в основата на това решение, приложената към спорния регламент снимка на продукта представлявала само допълнително доказателство, което не било определящо за факта, че въпросният регламент трябвало да се разглежда като решение за тарифно класиране на продукта PlayStation®2. От този факт не можело да се изведе заключението, че според Първоинстанционния съд липсата на такова доказателство, писмено или под формата на снимки, в основния текст на регламента и на приложенията към него е пречка за това въпросният вносител да бъде лично засегнат от този регламент. Такова заключение противоречало на практиката на Съда, според която липсата в даден регламент на елементи, идентифициращи операторите, които могат да бъдат засегнати, не е определяща, за да се заключи, че те не могат да бъдат лично засегнати, като според Решение по дело Plaumann, точка 36 по-горе, този аспект може да се установи с наличието на индивидуализиращи ги факти или обстоятелства.

53 По отношение на довода на Комисията, изведен от липсата на доказателствена стойност на извлеченията от регистъра на патентите, приложени към преписката от жалбоподателя, последният възразява, че никога не е твърдял, че обжалваният регламент засяга правата, които той черпи от разглежданите патенти. В това отношение той подчертава, че не наличието на патентите, а решението на АС определя връзката между фактическите обстоятелства по настоящото дело и тези по делото, което е в основата на Решение по дело Codorníu, точка 43 по-горе.

54 Жалбоподателят оспорва също довода на Комисията, според който четвъртият фактор от Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, не е приложим в настоящия случай, тъй като за разлика от Sony, той не е единственият оторизиран вносител на спорния продукт. Всъщност в това решение Първоинстанционният съд не бил постановил, че даден оператор трябва да бъде единственият одобрен вносител, който може да бъде засегнат лично от регламент за тарифно класиране, което впрочем било в противоречие с Решение по дело Plaumann, точка 36 по-горе. Освен това жалбоподателят оспорва подхода на Комисията, според който практиката за тарифно класиране по аналогия правела недопустима всякаква жалба срещу този вид актове. Всъщност класирането по аналогия не оказвало влияние върху правото на дадено физическо или юридическо лице да докаже своето лично засягане, така че жалбата му пред общностния съд да бъде обявена за допустима.

55 Накрая, по отношение на довода на Комисията относно ефективната съдебна защита жалбоподателят подчертава, че настоящата жалба е единственото средство, с което може да обжалва разглеждания регламент, доколкото вече не може да прибегне до процедурите по обжалване пред Superior Courts of Ireland, след като IRC са решили да не използват тази възможност. От друга страна, абсолютното и безусловно право, предоставено от член 230, четвърта алинея ЕО на частноправните субекти да сезират Първоинстанционния съд с жалба за отмяна срещу регламент, съществувало едновременно с правото на позоваване пред национална юрисдикция на невалидността на акт на Общността и само по себе си наличието на способи за защита не представлявало пречка за допустимостта на жалба за отмяна, подадена съгласно посочения член.

Съображения на Първоинстанционния съд

56 Съгласно добре установена съдебна практика по принцип не е допустимо физическите и юридическите лица да подават жалби по силата на член 230, четвърта алинея ЕО за отмяна на регламенти за тарифно класиране. Въпреки че описанията, които съдържат, изглеждат конкретни, тези актове във всяко отношение са с не по-малко общо приложение, доколкото, от една страна, засягат всички стоки, отговарящи на описания вид, независимо от индивидуалните характеристики и произхода им, а от друга страна, пораждат последици за всички митнически органи в Общността и по отношение на всички вносители

в интерес на еднакво прилагане на Общата митническа тарифа (вж. Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, точка 58 и цитираната съдебна практика, Определение на Първоинстанционния съд от 19 март 2007 г. по дело Tokai Europe/Комисия, T-183/04, непубликувано в Сборника, точка 48 и Определение от 19 февруари 2008 г. по дело Apple Computer International/Комисия, T-82/06, Сборник, 2008 г., стр. II-279, точка 45).

57 В настоящия случай член 1 от обжалвания регламент предвижда, че стоките, които имат описаните в колона 1 от таблицата в приложението характеристики, трябва да бъдат класирани в Комбинираната номенклатура под съответния код по КН, посочен в колона 2 от същата таблица, а именно под КН 8543 89 97. Разпоредбата се прилага за всички аналогични стоки или стоки, отговарящи на описания вид, независимо от индивидуалните характеристики и произхода им (вж. в този смисъл Решение по дело Casteels/Комисия, точка 45 по-горе, точка 11 и Определение по дело Apple Computer International/Комисия, точка 56 по-горе, точка 46).

58 Тази разпоредба, която се очертава като мярка с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО, се прилага към обективно определено положение и има правни последици спрямо общо и абстрактно предвидени категории лица, по-специално вносителите на стоката, която тя описва (вж. в този смисъл Определение по дело Iposea/Комисия, точка 45, по-горе, точка 24 и цитираната съдебна практика).

59 Дори акт с общо значение обаче може при определени обстоятелства да засяга лично определени икономически оператори, които следователно могат да го обжалват на основание член 230, четвърта алинея ЕО. Такъв е случаят, когато разглежданият акт ги засяга поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги характеризира по отношение на всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (Решение по дело Plaumann, точка 36 по-горе, стр. 223 и Решение по дело Codorníu, точка 43 по-горе, точки 19 и 20, Определение по дело Tokai Europe/Комисия, точка 56 по-горе, точка 49 и Определение по дело Apple Computer International/Комисия, точка 56 по-горе, точка 48). В това отношение самото обстоятелството, че даден акт с общо приложение може да има различни конкретни последици по отношение на различните правни субекти, за които се прилага, не може да ги разграничава от всички други засегнати оператори, след като прилагането на този акт се извършва с оглед на обективно определено

положение (Определение на Съда от 18 декември 1997 г. по дело Sverіges Betodlares и Henrikson/Комисия, C-409/96 P, Recueil, стр. I-7531, точка 37, Определение на Първоинстанционния съд от 25 септември 2002 г. по дело Di Lenardo/Комисия, T-178/01, непубликувано в Recueil, точка 52 и Определение от 12 януари 2007 г. по дело SPM/Комисия, T-104/06, непубликувано в Сборника, точка 70).

60 Според постоянната съдебна практика възможността с по-голяма или по-малка точност да се определи колко са или дори кои са правните субекти, за които за прилага дадена мярка, по никакъв начин не означава, че същите трябва да бъдат разглеждани като лично засегнати от тази мярка, след като прилагането се извършва с оглед на обективно правно или фактическо положение, определено от разглеждания акт (вж. в този смисъл Решение по дело Codorníu, точка 43 по-горе, точка 18, Определение по дело Iposea/Комисия, точка 45 по-горе, точка 31 и Определение по дело Apple Computer International/Комисия, точка 56 по-горе, точка 52).

61 Освен това не е достатъчно даден акт да засяга някои оператори в по-голяма степен от икономическа гледна точка, отколкото останалите оператори от същия сектор, за да се считат първите за лично засегнати от този акт (Определение на Първоинстанционния съд от 8 септември 2005 г. по дело Lorte и др./Съвет, T-287/04, Recueil, стр. II-3125, точка 54 и Определение от 12 март 2007 г. по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, T-417/04, Сборник, стр. II-641, точка 58).

62 В настоящия случай жалбоподателят твърди по същество, че разглежданото класиране е извършено в резултат на заявлението му за ОТИ, подадено пред IRC, че след жалбата му пред АС последните приели окончателно решение по отношение на разглеждания продукт, като го класирали под код по КН 8470, и че следователно той бил единственото предприятие, което се ползвало от специално тарифно класиране, впоследствие отменено от обжалвания регламент. Накрая, административната процедура, проведена от IRC, и тази, довела до приемането на обжалвания регламент, проведена от Комисията в резултат на решението на АС, били осъществени конкретно във връзка с неговия продукт.

63 Първоинстанционният съд счита, че изтъкнатите от ищеца доводи не позволяват да се разкрие присъщо му качество по дерогация от посочените в точки 56—58 по-горе принципи, нито пък фактическо положение, което би го разграничило и така би го индивидуализирало спрямо останалите икономически оператори, потенциално засегнати от обжалвания регламент.

64 В това отношение, на първо място, следва да се напомни, че ОТИ има за цел да предостави на икономическия оператор пълна сигурност, когато е налице съмнение относно класирането на дадена стока в съществуващата митническа номенклатура, като по този начин го предпазва от всякаква последваща промяна на приетото от митническите органи становище относно класирането на стоките. За сметка на това такава ОТИ няма за цел и не би могла да има за последица да гарантира на оператора, че тарифната позиция, на която той се позовава, впоследствие няма да бъде изменена с приет от общностния законодател акт, предвид това че ограничената валидност на ОТИ се урежда в самия член 12 от Митническия кодекс (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 януари 1998 г. по дело Lopex Export, C-315/96, Recueil, стр. I-317, точка 28).

65 Обстоятелството обаче, че юрисдикция на държава членка решава да отмени ОТИ и да класира повторно даден продукт в определена позиция от Комбинираната номенклатура, само по себе си не е от такова естество, че да индивидуализира правното положение на оператора, който би могъл да се позове на това решение. Всъщност, макар такова решение да обвързва митническите органи от същата държава, това не означава, както твърди жалбоподателят, че то поражда право да се внасят стоки под определен код по КН, който в качеството си на такъв е достатъчен за индивидуализирането му. От това следва, че в настоящия случай жалбоподателят не може да основава твърдението си, че е лично засегнат, на обстоятелството, че бил единственото предприятие, получило посредством правни средства за защита отмяната на дадена ОТИ и придобило по силата на този факт правото да внася разглеждания продукт под позиция 8470 от Комбинираната номенклатура.

66 Горепосочените съображения не могат да бъдат оборени от доводите на жалбоподателя, изведени от процедурата по приемане на обжалвания регламент.

67 Макар да е вярно, че процедурата по приемане на обжалвания регламент е открита по молба на ирландските власти, представена след решението на АС, то все пак такова обстоятелство само по себе си не може да индивидуализира жалбоподателя по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Прилагането на регламент за тарифно класиране всъщност обхваща по принцип всички аналогични стоки или стоки, отговарящи на описания вид, независимо от индивидуалните характеристики и произхода им.

68 От друга страна, що се отнася, на първо място, до твърдението на жалбоподателя, според което фактическите обстоятелства, настъпили след решението на АС, доказвали по същество, че посочената процедура била проведена по-конкретно във връзка с разглеждания продукт, Първоинстанционният съд отбелязва, че видно от преписката, още през август 2003 г. Комисията е уведомила митническите органи на държавите членки, че е получила искане от полската митническа администрация за тарифното класиране на продукт с наименованието „digipass“, който притежава сходни характеристики с тези на разглеждания продукт. Този въпрос е разгледан първоначално на 322-ото заседание на Комитета по номенклатурата, състояло се през октомври 2003 г. и предшествано от размяна на кореспонденция между Комисията и IRC по повод на първата издадена от тях ОТИ, а именно тази от 8 февруари 2001 г., с която се определя тарифна позиция, различна от посочената в издадена от германските митнически органи ОТИ, според която продукт, сходен с този на жалбоподателя, бил класиран в подпозиция 8543 89 95. Едва след становището на Комитета по номенклатурата, който заключава, че „digipass“ е устройство за защита, попадащо в последната част от подпозиция 8543 89, IRC обявяват с писмо от 1 декември 2003 г., че оттеглят ОТИ от 8 февруари 2001 г. и възнамеряват да издадат нова ОТИ; те извършват това на 8 април 2004 г., като класират повторно продукта на жалбоподателя в позиция 8543 89 95 99 — класиране, което впоследствие отново било поставено под въпрос с решението на АС от 10 октомври 2005 г.

69 Междувременно въпросът за класирането на тези продукти отново е преразгледан от Комитета по номенклатурата на неговото 350-о заседание, състояло се на 20 септември 2004 г., по време на което е заключено, че „устройства за защита с парола, които позволяват идентифицирането на ползвателя, изчисляват и генерират конкретна парола, са апарати със специфична функция, които попадат под № 8543 89“. Всички тези обстоятелства впрочем са ясно изложени в писмото на IRC, въз основа на което е открита процедурата, която след множество дискусии в рамките на Комитета по номенклатурата, съответно по

време на 386-ото, 389-ото и 391-ото заседание на комитета, е довела до приемането на обжалвания регламент (вж. точка 15 по-горе).

70 Ето защо, противно на твърдението на жалбоподателя, не би било възможно да се ограничим до заключението, че процедурата, последвала решението на АС, е открита по молба на IRC, тъй като тя попада в една по-обща и по-широка рамка, която надхвърля фактическите обстоятелства по настоящия случай, като се има предвид, че както се уточнява по-горе, друга държава членка е поискала по-рано информация за подобен продукт и че Комисията е установила съществуването на разлика между издадените от германските и ирландските митнически органи ОТИ, както и разлика в становищата на редица органи на държави членки относно класирането на такива продукти.

71 На второ място, по отношение на твърдението на жалбоподателя, според което писмата, който получил от IRC, доказвали, че обжалваният регламент е съставен с конкретната цел да отмени решението на АС, следва да се отбележи, че този довод не само не е достатъчно обоснован, но и не е релевантен, като се има предвид, че посочените писма са изпратени от ирландските митнически органи, а не от Комисията, и поради това съдържащите се в тях твърдения не могат да обвържат последната. Впрочем тези писма само потвърждават, че обжалваният регламент се прилага за продукта на жалбоподателя, и от тях въобще не е видно, че той цели отмяна на решението на АС. От писмото на IRC от 11 август 2006 г. по-конкретно следва, че отмяната на решението на АС е последица от влизането в сила на обжалвания регламент, а не е целта, която се преследва с неговото приемане.

72 На трето място, по отношение на твърдението на жалбоподателя, според което след консултиране с Комисията IRC са решили да не обжалват решението на АС, от преписката не следва, че такова решение е било взето в резултат на каквото и да е внушение или натиск от страна на Комисията. Напротив, в писмото,

изпратено на Комитета по номенклатурата (вж. точка 15 по-горе), което е в основата на процедурата, довела до приемането на обжалвания регламент, IRC уточняват:

„Данъчната администрация реши да не иска становище от High Court по правен въпрос във връзка с изложението на фактите, тъй като решението [на AC] се отнася до фактите. Към момента въпросът е изпратен за информация до Комитета [по номенклатурата].“

73 На четвърто място, по отношение на довода на жалбоподателя, изведен от това, че решението на AC представлява фактическо положение, което има за последица неговото индивидуализиране по начин, аналогичен на този по случая на Codorníu в делото, по което е постановено Решение по дело Codorníu, точка 43 по-горе, следва да се подчертае, че за разлика от правото на марка, от което жалбоподателят по посоченото дело се е ползвал изключително, предвид това че Съдът е подчертал в това отношение, че той е регистрирал своята графична марка в Испания през 1924 г. и че е използвал традиционно тази марка както преди, така и след тази регистрация, правото на жалбоподателя да внася своя продукт под определен код от Комбинираната номенклатура произтича единствено от решението на AC. Тъй като двете ситуации в никакъв случай не са сравними, решението на AC не би могло да се приема за обстоятелство, което позволява индивидуализирането на жалбоподателя по начин, аналогичен на този по случая на Codorníu, който по силата на изключителното право, произтичащо от регистрацията на неговата марка, и след приемането на разглеждания регламент, се намира в напълно различно положение от това на всички други икономически оператори.

74 На пето място, по отношение на факта, че митото, съответстващо на определената в обжалвания регламент подпозиция, е с по-висок размер, отколкото това, на което жалбоподателят може да се позове по силата на решението на AC, следва да се напомни, че не е достатъчно даден акт да засяга някои оператори в по-голяма степен от икономическа гледна точка, отколкото останалите оператори от същия сектор, за да се считат първите за лично засегнати от този акт (Определение по дело Lorte и др./Съвет, точка 61 по-горе, точка 54 и Определение по дело Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, точка 61 по-горе, точка 58).

75 На шесто място, що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от впрочем неустановената в настоящия случай липса на ефективна съдебна защита, която произтичала от липсата на вътрешни способи за защита, позволяващи проверката на валидността на обжалвания регламент, тъй като жалбоподателят вече не можел да прибегне до производствата по обжалване пред Superior Courts of Ireland и предвид това че решението на AC е станало окончателно по ирландското право, то той следва също да се отхвърли.

76 Всъщност не би могло да се допусне тълкуване на системата от общностни способи за защита, според което пред общностния съд можело да се подаде пряка жалба за отмяна, когато след конкретно разглеждане от последния на националните процесуални правила може да се докаже, че те не позволяват на физическите и юридически лица да подадат жалба, с която да оспорват валидността на общностен акт, за който се твърди, че е незаконосъобразен. Такава система би изисквала във всеки конкретен случай общностният съд да разглежда и да тълкува националното процесуално право, което води до превишаване на правомощията му в рамките на контрола за законосъобразност на общностните актове (вж. Определение по дело Tokai Europe/Комисия, точка 56 по-горе, точка 63 и цитираната съдебна практика).

77 На седмо място, що се отнася до Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, на което жалбоподателят също се позовава, следва да се отбележи, че както се уточнява в точка 77 от това решение, жалбоподателят се счита за лично засегнат само при „изключителните обстоятелства на настоящия случай". Ето защо следва да се припомни кои са били тези изключителни обстоятелства, за да се установи дали те са налице в настоящия случай, както твърди жалбоподателят.

78 Първо, по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение, след като е уведомено за съществуването на дискусии в рамките на Комитета по номенклатурата по повод на тарифното класиране на неговия продукт, а именно конзолата за видеоигри с наименованието PlayStation 2, Sony се свързва с председателя на посочения комитет и по негова покана представя продукта на заседание на комитета, като отговаря на различните въпроси на

членовете му. Впоследствие са осъществени и различни контакти между Sony и службите на Комисията с оглед на подготовката на решението относно класирането на неговия продукт.

79 Второ, в резултат на съдебно решение митническите органи на Обединеното кралство издават ОТИ на Sony, с която класират продукта му в подпозиция, която впоследствие престава да бъде валидна и е заменена с разглеждания регламент.

80 Трето, оспореният от Sony регламент възпроизвежда в подробности всички характеристики на неговия продукт, с приложена негова снимка. От друга страна, в момента на влизане в сила на този регламент не съществуват други продукти, притежаващи идентични характеристики.

81 Четвърто, Sony е единственият оторизиран вносител на посочената конзола в Общността.

82 Така единственото сходство между това дело и настоящото дело е фактът, че и в двата случая е налице решение на национална юрисдикция за отмяна на ОТИ, издадена по-рано от митническите органи, с която продуктът е класиран под друг код по КН — решение, което не се прилага поради приемането на разглеждания пред Първоинстанционния съд регламент. По отношение на разликите между двете дела, следва да се заключи, че те са значителни.

83 Това се отнася на първо място до процедурата пред Комитета по номенклатурата, в която, както вече бе подчертано по-горе, Sony е участвало активно за разлика от

жалбоподателя (вж. в този смисъл Определение по дело Apple Computer International/Комисия, точка 56 по-горе, точки 50 и 51).

84 Разликите произтичат също от описанието на продукта, съдържащо се в колона 1 от таблицата в приложението към обжалвания регламент, тъй като за разлика от Sony жалбоподателят не е могъл да докаже, че това описание съдържа какъвто и да е елемент, свързан конкретно и само с неговия продукт. В това отношение следва да се отбележи, че по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение, Комисията не само описва начина, по който конзолата за видеоигри е представена за продажба на дребно, но също и различните ѝ съставни елементи и елементите, с които може да бъде свързана, както и основните ѝ функции. Ето защо Sony е успяло да докаже, че такова описание съответства точно на техническите спецификации на неговия продукт, представени на Комисията, и е толкова точно, че поне към момента на влизане в сила на разглеждания регламент е изключено описанието да се прилага за устройства, различни от неговата конзола за игри (Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, точка 72).

85 Освен това за разлика от положението на Sony, което е единственият оторизиран вносител на спорния продукт в Общността, в настоящия случай жалбоподателят не само не твърди, че доказва противното, но и не оспорва твърдението на Комисията, според което съществуват най-малко четири различни предприятия, които могат да произведат и да пуснат в продажба продукти, чиито характеристики отговарят на описанието в колона 1 от таблицата, съдържаща се в приложението към обжалвания регламент. Поради това посоченото описание трябва да се счита по-скоро за родово, като се има предвид, че може да обхване в приложното си поле продукти, различни от този на жалбоподателя.

86 Накрая, следва да се приеме, че по делото, довело до посоченото в точка 28 по-горе решение, наличието на снимка на продукта, на която логото „PS2“ се вижда ясно, въпреки че марката „Sony“ е заличена, оказва значително въздействие по отношение преценката на допустимостта на жалбата. Въпреки че снимката на продукта, съдържаща се в таблицата, приложена към разглеждания регламент по посоченото дело, по принцип представлява само допълнително, но не и решаващо доказателство, все пак става въпрос за доказателство, което трябва да се

вземе предвид при анализа на естеството на разпоредбите на обжалвания регламент. Следва да се заключи обаче, че в настоящия случай обжалваното решение не съдържа снимка, било то на продукта на жалбоподателя или на друг продукт.

87 Ето защо жалбоподателят не е доказал съществуването на „изключителни обстоятелства“ като тези в Решение по дело Sony, точка 28 по-горе, които позволяват да се заключи, че е лично засегнат от обжалвания регламент по начин, аналогичен на този, по който би бил засегнат адресатът на определено решение.

88 От това следва, че жалбоподателят е засегнат от обжалвания регламент само в обективното си качество на вносител на устройства за защита, които позволяват достъп до записите, съхранявани на автоматична машина за обработка на информацията, като тези, посочени в приложената към разглеждания регламент таблица, по същия начин, както всеки друг оператор, който се намира или може да се окаже в същото положение.

89 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбоподателят не е лично засегнат от обжалвания регламент и следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

По съдебните разноски

90 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (трети състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Осъжда RSA Security Ireland Ltd да заплати съдебните разноски.

Съставено в Люксембург на 3 декември 2008 година.

Секретар — Председател

E. Coulon — J. Azizi